11244
133

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

11.244

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK
10 FILLÉR

11.244

133

FORRÓ PÁL

KÉT ASSZONY ÁLARCBAN

133

Megjelenik hétfőn és pénteken

OSZK
Országos Szé[illegible]
A.M.N.MUZEUM KÖNYV-TÁRA

KÉT ASSZONY ÁLARCBAN

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

OSZK

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

Copyright by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Lengyel Lajos készítette:
Foto: Ufa.

11.244/133
M. N. Múzeum Könyvtára
I. Nyomtatványtár napló
34 696
2R
R 1965

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98
A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes
Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.
Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

M. N. MÚZEUM KÖNYV-

Hetenkint két VILÁGVÁROSI REGÉNY hétfőn (vidéken kedden) és pénteken!

I.

BRANDT TÁBORNOK figyelmesen nézegette az eléje rakott rajzokat és feszült figyelemmel hallgatta Thierman őrnagy magyarázatait. Az őrnagy civilruhában volt, szemében monokli és a hangja lágyan, dallamosan muzsikált, mintha nem is rideg számokat sorolt volna fel, hanem elmés paradokszonokkal szórakoztatott volna társaságbeli hölgyeket.

— Szavamra, Thierman, — mosolygott a tábornok, — ez a munka nem csak zseniális, hanem elegáns is. Könnyed és szellemes a megoldása. Gratulálok. Mikorra fejezi be teljesen?

— Remélem, három héten belül!

A tábornok elégedetten bólintott, azután hirtelen mozdulattal félre tolta az iratokat és a vele szemközt álló bőrkarosszékre mutatott.

— Foglaljon helyet, őrnagy úr és gyujtson szivarra. A hivatalos tárgyalást befejeztük és mint magánember szeretnék önnel néhány szót váltani.

— Parancsoljon, tábornok úr!

A tábornok megint mosolygott.

— Tudja-e, kedves Thierman, hogy nagyon so-

káig tartott, amíg elhatároztuk, hogy csakugyan önt bízzuk meg ezzel a kényes munkával. Őszinte leszek. Nem bíztunk magában...

Az őrnagy meghökkent mozdulatot tett.

— Engedelmet, tábornok úr, — mondotta kissé sápadtan és a hangjából mélységes megbántódás érzett, — ezt nem érdemeltem...

— Nyugalom, Thierman, félre értett. Nem a maga képességéről és megbízhatóságáról van szó, amelyekben soha, egy pillanatig sem kételkedtünk. Ami a vezérkart nyugtalanította, talán éppen az a tulajdonsága, melyet a társaságban legtöbbre értékelnek. Ön túlságosan hódító, elragadóan elmés férfi, kitünő táncos gavallér... szóval, mindazokkal a tulajdonságokkal rendelkezik, amelyek a hölgyek kedvencévé teszik...

— Bocsánat, tábornok úr, — nevetett Thierman, — de amit mondani méltóztatik, inkább bóknak hangzik, mint szemrehányásnak.

— Csak türelem, barátom, még nem fejeztem be. Szóval, az ön életében rendkívül sok nő fordult meg és ön büszke lehet arra, hogy Don Juan hírneve ma is még csorbítatlanul ragyog...

— Még mindig nem értem, tábornok úr...

— Mingyárt megmagyarázom. Nos, a vezérkart nyugtalanította ez a sok nő. Azt hiszem, fölösleges felvilágosítanom arról, hogy a nemzetközi kémszervezet milyen szívesen dolgozik nőkkel, akik ezer trükkel, bámulatosan ügyesen férkőznek a kiszemelt áldozathoz. Az olyan törzstiszt, aki a legfontosabb katonai titkok birtoká-

ban van, állandó érdeklődési központja a kémnőknek. Most már érti, Thierman, hogy miért aggódtunk...

— Igen, csak azzal nem vagyok tisztában, hogy ezek után mi nyugtatta meg önöket mégis?

— Tudomásunkra jutott, hogy ön megváltozott. Ha szabad magam úgy kifejeznem: viharos szenvedélyei harmonikus nyugvópontra jutottak. Nézze, Thierman, nincs értelme, hogy mi férfiak és katonák kertelgessünk. Szóval tudjuk, hogy önt pillanatnyilag érzései egy előkelő hölgyhöz kötik...

Az őrnagy piros lett a haragtól.

— Tábornok úr, — mondotta indulatosan, — ezek az én legegyénibb magánügyeim és tiltakozom az ellen, hogy azokba bármilyen módon beavatkozzanak.

— Őrnagy úr, — válaszolta a tábornok, — ön első sorban katona, aki magánéletét is a haza szolgálatába tartozik állítani. A mi indiszkrécionk csupán a köteles óvatosság határáig terjedt és azontúl természetesen tiszteletben tartjuk egyéni szabadságát. Mindazonáltal lenne egy baráti kérésem...

— Parancsoljon!

— Ön most karrierjének nem is remélt lehetőségéhez érkezett. Soronkívüli előléptetés, magas kitüntetés, tekintélyes pénzjutalom vár önre. Kár volna mindezt kockára tenni. Nagyon kérem, legyen fokozottan óvatos, legalább is e három hét alatt...

— Felesleges nyugtalankodnia, tábornok úr!

A tábornok felállt és kezét nyujtotta:

— Bízom önben, Thierman őrnagy!

Amikor az őrnagy kiment a szobából, a tábornok néhány halk szót mondott egy telefonkészülékbe. Iróasztalán kis villanylámpa gyulladt ki háromszor egymásután különböző fényekben. Azután egy fémhengerből berregés hallatszott, a henger kettényilt és összehajtogatott papírlapok hullottak ki belőlük. Bizalmas jelentések voltak, melyeket a különböző ügyosztályok továbbítottak csőpostán. Kopogtak. Négy rövid koppanás hangzott, mintha egy madár csőrét verte volna az ajtóhoz. Brandt egy gombot nyomott meg az íróasztalán, mire a villamos szerkezetre záródó ajtó automatikusan kinyilt és egy sovány, apró emberke lépett be. Hermann volt, a katonai titkos rendőrség főnöke. Az ajtó zajtalanul ismét bezárult mögötte.

— Nos, — kérdezte a tábornok, — megszerezte az adatokat?

Hermann önérzetesen mosolygott.

— A grófnő teljes életrajza birtokomban van... Özv. Paulheim Agáta grófnő született 1904 májusában Berlinben. Atyja, Königsfeld báró a fiatal lányt Párizsba neveltette. Itt ismerkedett meg Choisseul márkival, akinek tizennyolcesztendős korában felesége lett. A márki két esztendeig Németországban a francia nagykövet mellett dolgozott, később alkormányzói ranggal Algirba küldték. Algiriai tartózkodásának hetedik hónap-

jában bombamerényletet követtek el ellene. A bomba megölte a márkit. A fiatal, alig huszonegy esztendős özvegy visszaköltözött szüleihez Berlinbe. Kétévi özvegyeskedés után ismét férjhez ment, ezúttal Max Paulheim grófhoz, a német külügyi bizottság elnökéhez. Ez a házasság négy évig tartott és egyálatlában nem volt boldog. Paulheim gróf és felesége között gyakran voltak heves jelenetek, mert a gróf rossz néven vette, hogy felesége bizonyos rokonszenvet érez Franciaországgal szemben, amit nyilván párizsi nevelése és első házassága fejlesztett ki benne. Házasságuk negyedik esztendejében a gróf autóbaleset áldozata lett. Százhúsz kilométeres sebességgel robogott az Alcanzar-mulató egyik ismert szépségével a svájci havasok között. Az autó ki akart kerülni egy parasztszekeret, de közben egy fának rohant és pozdorjává tört. A gróf szörnyethalt, a táncosnőnek csodálatos módon csupán az egyik lába tört el. Agáta grófnőt rendkívül megrendítette, hogy második férje is ilyen tragikus körülmények között húnyt el és idegeit még jobban megviselte az a botránypper, melyet a szerencsétlenségnél megsérült táncosnő indított ellene. A táncosnő azzal érvelt, hogy lábtörése miatt keresetképtelenné lett és ezért az elhúnyt gróf felelős, aki rosszul és meg nem engedett sebességgel vezette az autót. Minthogy a gróf meghalt, az anyagi felelősséggel az özvegy tartozik. Kétszázezer márkára indított pert és a tárgyalások során igen kényes és a gróf szerelmi

Életével kapcsolatban botrányos részletek kerültek napvilágra. Az özvegy végül is kiegyezett, mert nem akarta, hogy továbbra is a nyilvánosság elé teregessék családi életének e kínos titkait. Az egyezség megkötése után a grófnő eladta berlini palotáját és utazni ment. Két teljes esztendeig járta a különböző nagyvilági téli és nyári üdülőhelyeket, ahol mindenütt a férfiak érdeklődésének központjában állott. Állítólag volt néhány rövid ideig tartó viszonya, ezekről sohasem lehetett semmiféle bizonyosat megtudni; a grófnő túlságosan gyorsan változtatta tartózkodási helyeit. A férfi, aki azt hitte, hogy győzelme már teljes, egy reggel váratlanul levelet kapott, melyben a szép özvegy arról értesítette, hogy az éjszaka tovább utazott. A levélben soha nem volt egyetlen magyarázó szó sem. Legfeljebb néhány szép rózsát csatolt az érthetetlen üzenethez. A rózsákat bepermetezte kedvenc parfőmjével...

Két év után Agáta grófnő ismét Berlinben tünt fel, ahol a Kurfürstendamm 75 alatt lévő villát bérelte ki. Thierman őrnaggyal ez év május ötödikén ismerkedett meg a lóversenyen. Az őrnagyot Walsen báró istállótulajdonos mutatta be. Az összes futamokat együtt játszották meg, még pedig óriási szerencsével. Öt verseny közül négyet nyertek meg. Ettől kezdve az őrnagy és a grófnő mindennap találkoztak. Barátságuk annyira nyilvánvaló, hogy a társaságban már egészen bizonyosra veszik házasságukat. Ennek

egyébként igen kellemetlen következményei is voltak, mert több hölgy, aki szerelmében és hiúságában megbántva érezte magát, részint nyilt utcai botrányt rendezett, mikor az őrnagyot a grófnő társaságában megpillantotta, részint különböző vádakat tartalmazó levelekkel árasztották el a katonai parancsnokságot, amelyeknek alaptalanságát azonban a meginditott vizsgálat minden esetben tisztázta.

A tábornok figyelmesen hallgata a jelentést.

— Köszönöm, rendőrfőnök úr, — mondotta. — Ezek mindenesetre érdekes adatok. Most szíveskedjék arra válaszolni: van az őrnagynak a grófnőn kívül más olyan hölgy ismerőse is, akivel gyakrabban érintkezik?

— Nincsen.

— És milyen társasági életet folytat a grófnő?

— Rengeteg ismerőse van, különösen politikai és diplomáciai körökben, aminek magyarázatát előző házasságaiban kell keresnünk. A grófnő híres kedd estéiről, melyen a legismertebb államférfiak és politikusok találkoztak, igen sokat beszéltek annak idején. Köztudomású volt, hogy számos karrier lendült innen a magasba és legalább annyit gáncsoltak is el a hirhedt rózsaszínű teremben. Ezeket a fogadó estéket azonban a grófnő több mint fél esztendeje beszüntette és mióta bensőbb kapcsolatok fűzik Thierman őrnagyhoz, meglehetősen visszavonultan él.

— Még egy kérdést, Hermann. Hogyan gondolkozik a grófnő a jelenlegi kormányról?

A rendőrfőnök széles mozdulattal meghajolt.

— Tábornok úr, ön valóban ért ahhoz, hogyan kell a dolgok elevenére tapintani. A grófnő szalonjának feloszlatása pontosan egybe esik a mai kormány uralomrajutásával. Ortner dr. miniszterelnök régi ellenlábasa a grófnő első férjének. Ortner akkoriban külügyminiszter volt és mint ilyen, gyakran került össze a zöld asztal mellett Choisseul márkival és a kettőjük közötti viták néha igen elmérgesedtek. Állítólag Ortner kívánságára helyezték el Berlinből Choisseult és a grófnő lelke mélyén őt tartja ura gyilkosának, hiszen a márki miatta került Algirba, ahol a bombamerénylet áldozata lett.

Pillanatnyi csend támadt, azután a tábornok egészen halkan megkérdezte:

— Megtörtént a házkutatás?

— Két ízben, tábornok úr. Amint tudni méltóztatik, Teréz nevű legügyesebb ügynökünknek még a múlt héten sikerült mint komorna beszegődni a grófnőhöz. Teréz már kétszer átkutatta utasításaink alapján a grófnő valamennyi szekrényét, fiókját, de semmi gyanusat nem talált.

— Köszönöm, rendőrfőnök úr. A grófnő megfigyelését természetesen folytatni kell. Teréznek addig mindenesetre ott kell maradnia, amíg Thiermann teljesen el nem készült a tervekkel és amíg le nem zártuk ennek az ügynek az aktáit. Mint régi rendőr, bizonyára megérti óvatosságomat!

A rendőrfőnök némán meghajolt. Az asztalon

apró kék lámpa gyulladt ki. Az ügyeletes tiszt fontos látogató érkezését jelentette. A tábornok a terem hátsó részéből nyíló ajtón bocsájtotta ki a rendőrfőnököt. Nem szerette, ha látogatói találkoztak egymással.

II.

PAULHEIM AGÁTA GRÓFNŐ élénk mozdulattal sietett a szolónjába lépő férfi elé.

— Paul! — kiáltotta meglepetten, — mikor érkeztél? Sejtelmem sem volt, hogy Berlinben vagy. Miért nem jelezted egyetlen leveledben sem, hogy ide szándékozol jönni?

— Féltem, hogy mint már annyiszor, ezúttal is megszöknél előlem! — nevetett a férfi.

Paul Choisseul márki az öccse volt Max Choisseulnek, Agáta első urának. Férje halála után Paul esztendőkig nem volt látható, de vagy másfél éve ismét feltünt és Agáta legnagyobb meglepetéssel állapította meg, hogy sógora komolyan udvarol neki. Nem túlságosan örült ennek a felfedezésnek. Sógorát távolról sem találta olyan rokonszenvesnek, mint egykori férjét és éppen ezért tapintatos módon úgy bujt ki a találkozások elől, hogy amikor sógora látogatását jelentette, rendszerint sajnálkozva válaszolta, hogy «éppen» utazás küszöbén áll. Mindazonáltal egyáltalában nem találta Pault kellemetlen embernek, talán feleségül is ment volna hozzá, ha

nem élt volna benne még túlságos erővel a múlt. Nem akarta viszontlátni a párizsi palotát, a rokonokat, azt az egész környezetet, mely örökké a halottra emlékeztetné.

— Úgy látszik, — mosolygott Paul, — nekem csakugyan pechem van látogatásaimmal. Amint látom, ha nem is utazni, de mindenesetre sétálni akartál menni. Hiszen már a kalap is a fejeden van...

— Oh, nem olyan sürgős. Ráérek!

— Ha megengeded... szívesen elkísérlek.

A grófnő láthatóan zavarba jött.

— Ah nem, — mondotta, — ez nem férfinak való mulatság. Apró bevásárlások!

Paul nem erőszakolta tovább a dolgot. Sokkal tapasztaltabb férfi volt, semhogy ne szimatolta volna meg azonnal az ilyen találkozások mögött rejtődző lényeget. Könnyed eleganciával tért nyomban más témára.

— Hogy élsz, drága Agátám? Nagyon elhanyagolsz. Úgy látszik túlságosan divatban vagy. Nagyon körülrajonganak a férfiak. Ezért feledkezel meg rólam. Csak legalább elárulnád, hogy ki az illető, aki kettőnk közé állt, hogy ledöfném tőrömmel! — mondotta tréfás páthosszal.

— Oh — csucsorította gúnyosan szájacskáját a grófnő —, mintha bizony te karthauzi barátnak mentél volna. Láttam a Figaróban néhányszor arcképedet, amely az auteuilli lóversenyeken készült. Egészen csinos hölgyek társaságában szórakoztál.

— Ugyan kérlek! Az rideg üzlet volt. A hölgyek tudták, hogy boldogtalan szerelmes vagyok és ezért tőlem kértek tippeket. Hiszen tudod: pech a szerelemben, szerencse a játékban!

— És legalább csakugyan nyertél?

— Nem. És éppen ez adta azt a gondolatot, hogy talán megfordult szerencsecsillagzatom. Nézd, Agáta, — mondotta Paul most már egészen komolyan, — nem akarom ezt a tréfás, léha hangot folytatni. Régen figyellek. Tudom, hogy nem vagy boldog. Néked nem ez a környezet való, hanem Párizs! Hiába próbálnál tiltakozni, Te Párizsban töltötted életed legszebb, legboldogabb éveit. Ott élnek ma is azok, akiket legjobban szerettél. Én ezeket az elmúlt, gyönyörű éveket akarom néked visszahozni...

— Ami elmúlt, azt nem lehet többé a régi szépségében visszaállítani, Paul. Bennem már régen nincsen meg az a naivság, fiatalság, amely mindent olyan szépnek láttatott velem... Ha újra visszatérnék, az már csalódást hozna.

— Miért mondod ezt, Agáta? Miért nem bízol bennem? Én éppen olyan gyengéd férjed lennék, mint Max volt.

Agáta elkomolyodott.

— Ha azt akarod, hogy jó barátok maradjunk, Paul, úgy ne beszéljünk erről többé! — mondotta feltűnően idegesen.

A férfi meg volt bántva, de türtőztette magát.

— Szóval — válaszolta keserű mosollyal — megelőztek. Máshoz kötnek érzelmi szálak!

Agáta tiltakozó mozdulatot tett, de már nem mondhatta ki a nyelvére torlódó szavakat. A telefon csengett.

Paul élesen figyelt. Látta Agáta arcán azt a kellemetlen zavart, amelyet a telefonáló akkor érez, mikor véletlenül más is jelen van és nem beszélhet kedve szerint.

— Mingyárt indulok — mondotta idegesen. — Vendégem jött, ezért késtem...

Paul már tudta, hogy a «másik», a szerencsésebb telefonál. Ő sürgeti a találkozót.

— Nem zavarlak tovább, Agáta! — mondotta és udvariasan felállt. — Mikor láthatlak ismét?

— Természetesen minél előbb. Hagyd itt a telefonszámodat, majd felhívlak!...

Szóval most még nem tud találkát adni — gondolta magában Paul —, előbb a barátjától kell megtudnia, hogy mikor lesz szabad ideje.

Paul bosszúsan távozott. Ez a találkozás sehogysem sikerült. Egészen másképen képzelte az eseményeket. Ha ezt előre tudja, nem vállalta volna a megbízást Párizsban...

Igen, a titokzatos megbízás, mellyel Berlinbe jött, tulajdonképen erre a nem sikerült találkozásra volt alapítva.

Rosszkedvűen vetette magát egy autótaxiba és a Kaiser Allée egyik barokkstílusban épült, elegáns villaszerű épületébe vitette magát. Előbb azonban megállt az Éden-szálló előtt és szobát bérelt.

— Csak nagyon ritkán tartózkodom majd a

szállodában — magyarázta a portásnak. — Viszont a leveleimet ide továbbíttattam és a telefonüzeneteket is ide kérettem. Kérem, vegye át pontosan az üzeneteket, napközben majd többször fogok magam is telefonon érdeklődni!

A villa első emeletén kulcsot vett elő és kinyitotta a lépcsőházból nyíló egyetlen ajtót. Mikor az ajtó kinyilt, dallamosra hangolt csengetyűk szólaltak meg. Valóságos kis harangjáték.

— Te vagy, Paul? — kérdezte egy fiatal női hang.

Szőke, erősen fehérbőrű, nagyon szép nő jelent meg a szalon ajtajában. Fehér selyem pizsamanadrág és vörösvirágos, fekete kis kabát volt rajta. Finom metszésű kis lábán parányi papucs, melyen kis selyemgomolyag díszelgett, mint egy színes hólabda.

— Gratulálhatok? — kérdezte élénken.

De nyomban észrevette Paul rossz hangulatát.

— Mi a baj? — érdeklődött.

— Szerelmes! — válaszolta a férfi olyan mozdulattal, mint aki jelzi, hogy minden hiábavaló.

A szőke nő kárörvendve nevetett.

— No látod, te elkényeztetett Apolló, még sem vagy olyan ellenállhatatlan, mint ahogyan képzeled. Nem minden nő szédül meg olyan könnyen, mint én és hull a lábad elé!

Paul idegesen csettintett.

— Lulu —mondotta —, most semmi kedvem nincsen enyelegni. Tudod, hogy milyen óriási

tétbe megy a játék. Nékünk okvetlenül szükségünk van Agátára. Nélküle a dolgot reményteslennek látom.

— Azt akarod, én babonázzam meg, hogy beléd szeressen? Sajnos, nem vagyok boszorkány, nincsenek varázsitalaim és kenőcseim.

A férfi csüggedt mozdulatot tett.

— Valamit ki kell találni. De mit? A dió átkozottul kemény. Az ördög vitte volna el Thierman és Agáta szerelmét. Mondhatom, a legrosszabbkor keresztezte terveinket. Erre nem számítottam. Ismertem bájos sógornőmet, tudtam, hogy rengeteg flörtje van és Thierman úrral való barátságának sem tulajdonítottam több fontosságot, mint a többinek. De a hang, ahogyan fogadott, az idegessége és a jelentéseink, melyeket ügynökeinktől kaptunk, kétségtelenné teszik, hogy az ügy komoly. Én természetesen egy szemrebbenéssel sem árultam el, hogy egyáltalában tudok Thierman úr létezéséről, adtam a naiv rajongót és szerelmest, de a vár erről az oldalról, úgy látszik, bevehetetlen. Agátát sohasem fogom rávehetni arra, hogy Thierman ellen bármit is tegyen. Súlyosan csalódtam benne. Nem csak arra számítottam, hogy mint kérőt fog kedvesen fogadni, hanem bizonyosra vettem, hogy felébresztem benne régi francia imádatát. Hiszen tudom, hogy mennyire rajongott Párizsért. De ez a szerelem mindent megölt benne és eltemette a múltat. Agáta teljesen megváltozott.

Paul egyre keserűbb, szenvedélyesebb hangon beszélt, viszont Lulu arca mondatról-mondatra derűsebb lett. Szinte kihívó mosollyal ült egy asztal tetejére és vidáman cigarettázott.

Paul felháborodott.

— Nem értelek, — mondotta méltatlankodva, — hogyan tudsz mindezen mulatni! Néha csakugyan úgy viselkedsz, mint valami együgyű gyermek. Végre is, miért nevetsz?

— Mert szeretlek!

— Szavamra, meghülyültél!

— Ne haragudj, Paul, de csakugyan örülök, hogy egy kis kudarcot szenvedtél. Az utóbbi időben már túlságosan elbizakodott voltál. Nem árt, ha időnkint érzed, hogy mégis csak rám szorulsz!

Paul megszégyenülten hallgatott. És mint annyiszor, ismét lepergett benne villámgyorsasággal az a különös viszony, mely Luluhoz fűzte. Az a bizonyos végzetes éjszaka San-Sebastiánban, amikor a játékkaszinóban vagyonának utolsó roncsait is elvesztette és félig megőrülve támolygott ki a játékteremből. Még legfeljebb annyi pénze maradt, amennyiből egy szerényebb vacsorára tellett. Vad elszántsággal elhatározta, hogy meghal, de előbb valami őrült, vad bachanáliát rendez. Részegen akart a halálba indulni. Ha kevés a pénze, nem baj. A halottakkal nem lehet botrányt rendezni, azokat nem szokás bekísérni a rendőrségre. Majd az utolsó pohár

pezsgőbe becsempészi azt a nagy adag veronált, melyet állandóan magánál hordott...

Amint körülnézett a kaszinó halljában, ködösen és dermedő lélekkel, megint megpillantotta a rózsaszínruhás nőt, aki a játékteremben is ott ült a közelében. Paul már napok óta figyelte ezt a nőt, aki mint valami végzet bukkant fel a kioszkban, a szálloda bárjában, a kaszinóban..., mindenütt. Egy rózsaszínű démon, aki elpechelte a kártyáit. Paul a játékosok kabalás dühével gyűlölte az ismeretlen szépséget, aki idegesítette, zavarta és aki — úgy látszott — szándékosan keresi a véle való ismeretséget.

Most egyszerre dacos, szinte pokoli ötlet villant át agyán. Ezzel a nővel fogja elkölteni utolsó vacsoráját. Ez lesz az igazi haláltánc. Pezsgőzés a halál angyalával. Őnagyságának bizonyára igen kellemetlen lesz, ha majd a vacsora legvégén egy halott gavallért cipelnek el mellőle. Remek. Legalább így vissza lehet fizetni neki valamit a balvégzetért, melyet rázúdított!

Játékkaszinókban éppen olyan könnyen lehet ismerkedni, akár a vonaton. Paul már mozdulatot tett, hogy a nőhöz menjen, mikor az megelőzte.

— Uram — mondotta kedves közvetlenséggel — nem nézhetem szó nélkül az ön esztelen makacsságát, amellyel egy teljesen téves szisztémához ragaszkodik. Bizonyára észrevette, hogy már néhány este figyeltem a játékát, sőt azt is láttam, hogy ezért haragszik rám. Pedig csak a

játékos kollégiálitásával éreztem ön iránt. Sajnáltam, hogy vakon rohan a biztos veszteségbe...

Paul egyre nagyobb megdöbbenéssel nézett a szőke ismeretlenre.

— De hát hogyan, honnan tudhatta ezt?

— Egy időben ugyanis én is pontosan ugyanazzal a szisztémával játszottam, mint ön. Általában ebbe minden kezdő beleesik. A papírforma szerint nagyon tetszetős és valószínű. A valóságban azonban egy centimot sem ér. Nékem szerencsém volt. Dauvilleben belémszeretett egy vérbeli, hivatásos, nemzetközi játékos. Ő azután beavatott a nagy titokba, hogyan lehet minden nap kikényszeríteni egy kis nyereséget a bankból...

— És miért mondja most mindezt el nekem asszonyom?

— Részvétből. Jó emberismerő vagyok. Tisztában vagyok azzal, hogy utolsó frankjait vesztette el. Figyeltem az arcát...

— Bocsásson meg...

— Csak ne háborodjon fel, kérem. Ön engem, mint férfi egyáltalában nem érdekel. Csak mint játékos kolléga. Mondja meg egészen őszintén: mennyi van még a zsebében?

— Kétszáz frank!

Az asszony komoran ráncolta homlokát.

— Nem szeretem. Ha semmije sem lenne, ez megnyugtatóbb volna. Aki az utolsó kétszáz frankját nem teszi fel, az már öngyilkosjelölt. Az utolsó intézkedéseivel kapcsolatos apró ki-

adásokra gondol. Nem akarja, hogy a szállodában egy fillért se találjanak a zsebében. Vagy talán egy utolsó üveg pezsgőt akar bontatni...

Paul sápadtan, szinte ijedten nézett a szőke Vénuszra, aki zavartalanul folytatta:

— Jöjjön vissza a terembe. A megmaradt kétszáz frankjával az én szisztémám szerint fog játszani. Majd meglátja, hogy megfordul a kocka.

Paul felkacagott.

— Nekem már igazán minden mindegy! — mondotta.

Visszamentek a terembe. Paul átnyujtotta a kétszáz frankot a nőnek, akinek még a nevét sem tudta. Hidegen, majdnem érdektelenül nézte a játékot, amelytől már semmit sem remélt. Egy órán belül kétezer frankja volt...

E naptól kezdve elválaszthatatlan barátok lettek Luluval. A barátságból szerelem lett és Paul még mindig nem tudta, hogy valójában kicsoda a barátnője? Miből él? Egy téli este — akkor éppen St. Mauriceban voltak — kettesben ültek az elcsendesült szálloda halljában. Lulut a délután folyamán kétszer hívták interurbánon. Ezek az interurbán beszélgetések sűrűn ismétlődtek az utóbbi időben, de ezek felől sem kapott Paul kielégítő magyarázatot. Lulut gyakran üdvözölték régi ismerősként igen előkelő urak, politikusok és magasrangu katonatisztek, akik néhány napra sielni jöttek St. Mauriceba. Paulban lassan gyanu kezdett bontakozni, amelynek

nyugtalansága már az elviselhetetlenbe lendült és ezen a téli estén kínzottan ragadta meg szerelmese kezét:

— Áruldd el végre, ki vagy, különben esküszöm, még az éjszaka elutazom és soha többé nem találkozunk!

Lulu fájdalmasan mosolyogtt. Paul még sohasem látta szebbnek.

— Ostoba! — mondta halkan és a hangjában mérhetetlen szomorúság volt. — Milyen rosszkor fenyegettél meg! Hiszen nekem kell tőled elválnom!

És akkor minden kiderült. Lulu kémnő volt. Azzal bízták meg, hogy Pault nyerje meg a francia kémszervezet számára. A központ jól tudta, hogy Paulnak elhunyt fivére révén igen előkelő összeköttetései vannak Németországban, melyeket nagyszerűen lehetne kihasználni. Lulut bízták meg, hogy tanulmányozza Pault, mennyire alkalmas erre a célra? A szerelmes Lulu hamarosan tisztában volt azzal, hogy Paul nem jó anyag. Tulságosan naív, kissé nőies, kényelmes, nem szereti a kockázatot. A központ megelégelte az ügy elhúzódását és utasították Lulut, hogy végezzen Paullal. Új megbízást kapott, amely Spanyolországba szólította.

Paul megrendülve hallgatta Lulu vallomását. Kétségbeejtette a gondolat, hogy el kell szakadnia attól a nőtől, akit imádott. És a búcsú utolsó pillanatában kijelentette, hogy vállalja a rábízandó szerepet.

Néhány nappal utóbb együtt utaztak Berlinbe. Paul mingyárt úgy határozott, hogy sógornője összeköttetéseit fogja felhasználni céljaira. Berlinben nem kereste fel azonnal Agátát, hanem heteken át titokban kémkedett utána. Egy napon izgalomtól pirosan ment haza a Kaiser Alléen lévő lakásukra.

— Szenzációs felfedezés, Lulu! A start fényesebb, mint remélni mertük volna. Képzeld, Agáta legújabb flörtje Thierman, az új német katonai erőditmények tervezője. Ha sógornőmet sikerül céljainknak megnyernünk, úgy gyerekjáték lesz néki a fülig szerelmes őrnagyból kiszedni a titkokat!

— És ha sógornőd is szerelmes az őrnagyba? — kérdezte Lulu.

— Kizárt dolog! — tiltakozott Paul önérzetesen. — Ismerem sógornőmet. Könnyen kapható minden flörtre, de csak bizonyos határig. Nála sohasem komoly a játék. És ha efféléről szó lehet, úgy képzelődés nélkül állíthatom, hogy nekem van a legnagyobb eshetőségem. Agáta gyakran adta tanujelét, hogy amit velem szemben érez, több mint rokonszenv. Burkolt formában mindketten gyakran kerülgettük már a gondolatot, hogy házasságot kössünk... Én bizony egy kissé megfeledkeztem azóta Agátáról, de azt mondják, hogy a nők sokkal tovább őrzik meg hangulataikat...

Így történt, hogy e beszélgetés után néhány nappal Paul csakugyan felkereste Agátát, aki

nél azonban teljes kudarcot vallott. És most ott ült megszégyenülten, dühösen a kárörvendő Lulu mellett.

— No ne lógasd az orrod, barátom! — mondotta Lulu. — Ahol a férfi esze megáll, ott a nő még mindig tovább tud gondolkozni. A dolog nem is olyan túlságosan bonyolult. Minthogy Agátánál kudarcot vallottunk, meg kell fordítani a taktikát. Az őrnagy urat fogjuk kezelésbe venni!

— Hogy érted ezt? — kérdezte meghökkenve Paul.

— Egyelőre nem szolgálok bővebb magyarázattal. Egy terv kezd bontakozni bennem. Tőled csak annyit kérek, hogy minden okoskodás nélkül feltétlenül tedd meg mindazt, amire kérni foglak!

III.

— IMÁDSZ?

— Imádlak!

— Milyen furcsa, hogy mi ketten így találkoztunk! A férfi, akitől mindig csak az asszonyok szokták kérdezni, hogy hű marad-e és a nő, aki minden férfivel szemben mindig fölényes volt. És most egymásra találtunk. Az első férfi vagy, akit ilyen nagyon szeretek, Kurt!

— És te az első asszony, akitől sohasem kívánok elszakadni!

Az asszony a férfi ölébe kuporodott.

— Ha hinni tudnék neked...

— Miért kételkednél?

— Valami nyugtalanít. Nem vagy egészen őszinte hozzám. Amikor a házasságunkról beszélek, mindig elütöd a kérdést.

— Nem igaz! Jól tudod, hogy éppen úgy vágyódom utána, mint te. De már ezerszer mondtam...

— Semmit sem mondtál! Akkor akarsz feleségül venni, ha majd elvégezted azt a bizonyos titokzatos munkát, melyről sohasem nyilatkozol, amelyről semmit sem tudok. Mit tudom én, talán gyermekmese, kitűnő ürügy, hogy ne kösd le végleg magad. És tetszés szerint tágítható halogatás...

— Agáta!

Thierman hangja szemrehányóan csattant. A grófnő átfonta a nyakát két kezével.

— Ha igazán szeretnél, nem titkolódznál. Bíznál bennem. Elmondanád, hogy miféle rejtélyes megbízatásod van.

— Ez hivatalos titok. Ha valóban szeretsz, nem erőlteted tovább ezt a kérdést és soha többé nem beszélsz róla.

Agáta sóhajtott. Azután hirtelen felugrott és szenvedő hangon kiáltotta:

— Esküdj meg, hogy csak engem szeretsz...

— Esküszöm!

— És más nő egyáltalán nem érdekel..

— Kis bolond! Kételkedsz bennem?

— Nem lett volna szabad ennyire kiszolgál-

tatni a szívemet, Kurt. Ezt egyetlen férfi sem érdemli meg. Rettentő lenne, ha csalódnék benned! Úgy-e, nem csalsz meg Kurt? Azt hiszem, beleőrülnék. Valami rettentőt követnék el. Ne nevess ki. Tudom, hogy nevetséges vagyok és hogy ez hozzám méltatlan romantika. Kispolgári asszonyok szoktak így beszélni. Nagyon szégyenlem magamat... De halálosan szeretlek!

A titkos telefon berregett. Thierman felemelte a hallgatót. Feszülten hallgatott néhány pillanatig, azután egy halk „igen"-nel válaszolt.

— Mennem kell! — mondotta.

Az ablakhoz ment és a csipkefüggönyön keresztül figyelmesen nézte az utcát. Arcára mosoly húzódott.

— Most már feltétlenül kell, hogy a feleségem légy, Agáta.

— Miért mondod?

— Legalább féltucat detektív lesett rád, mikor hozzám jöttél. Az a kofa, az utcaseprő, a soffőr és a félszemű koldús, akiket lent látsz, valamennyien detektivek...

— De...

— Ne törődj velük! Még néhány hét és ennek is vége lesz! Csak menj haza nyugodtan szívem. Telefonálni fogok, ha szabad leszek!

Félórával utóbb Agáta becsöngetett lakásába. Teréz a komornája nyitott ajtót. Jóképű fiatal, barna lány volt. Agáta persze nem sejtette, hogy a feltünően intelligens, kitünő mo-

horú és ügyes komerna a rendőrség ügynöknője, aki gondosan figyeli minden lépését.

— Kerestek? — kérdezte szokása szerint Agáta.

— Igen, az a fiatal, szőke francia úr volt itt. A méltóságos asszony sógora.

— Mit mondtál neki?

— Hogy asszonyom valószínűleg csak estefelé jön haza átöltözködni a vacsorához.

Teréz ezúttal megelégedett azzal, hogy az igazságnak csupán egy részét mondta el. Hogy t. i. Paul estefelé visszajön. Arról ellenben mélyen hallgatott, hogy Pault elragadó kedvességgel fogadta, nyomatékosan hangsúlyozta, hogy csak ketten vannak a lakásban, a szalónba invitálta és egyáltalában nem tiltakozott, mikor Paul megcsipkedte és néhány csókot nyomott orcájára. Teréz tudni akarta, hogy mit akar Paul. Gyanus volt előtte a francia fiatalember. A beszélgetés során azonban gyanuja lassankint eloszlott. Úgy vette észre, hogy Paul csakugyan csupán mint rokon és szerelmes férfi jelentkezik a grófnőnél. A szerelemben különben nem volt egészen bizonyos. Teréz nagy emberismerő volt. Gyanítani kezdte, hogy Paulnak semmije nincsen és a gazdag grófnőt nem éppen érdektelenül akarja feleségül venni. Mindenesetre óvatos volt és teljesen Paul szájaíze szerint válaszolt. A grófnőt angyalnak tüntette fel, Thiermanhoz való viszonyát érdektelen barátságnak.

Paul abban a meggyőződésben távozott, hogy

ügye mégsem reménytelen. A Tiergartenben találkozott Luluval és estig együtt maradtak. Akkor visszament Agátához.

— Remélem, meg vagy velem elégedve, Agáta, két hétig nem zavartalak...

— Haragszom, Paul, ha így beszélsz. Tudod, hogy sohasem vagy terhemre. És sértésnek veszem, hogy ilyen feltűnő módon kerülsz. Már többször telefonáltam is az Édenbe, de mindig azt a választ kaptam, hogy nem vagy otthon.

— Tudom, átadták az üzenetedet.

— Akkor mért nem jöttél?

— A multkori beszélgetésünk után lehetetlennek látszott. Én akkor komolyan beszéltem hozzád és úgy látszott, hogy azt a diskurzust nem lehet többé folytatni. Azóta azonban történt valami, amit nem szabad előtted titkolnom. Betartom a parancsodat, nem beszélek többé szerelemről. Férfi vagyok, aki tud uralkodni érzésein. De mielőtt elhagyom Berlint, — mert visszamegyek Párizsba — szeretnélek valamire figyelmeztetni...

— Miről beszélsz? — kérdezte Agáta meghökkenve.

— Bármennyire okos asszony vagy is, te is elkövethetsz végzetes ostobaságokat. Sok mindent tudtam meg ezalatt a két hét alatt, amig nem láttalak...

— Kémkedtél utánam?

— Nem. De bevallom, kíváncsi voltam, hogy kicsoda az a Thierman, akinek hipnotikus ha-

tása alá kerültél. Sajnállak, szegény Agátám. Egy lelketlen szoknyavadász hálójába kerültél, aki természetesen téged is megcsal...

— Hazudsz!...

A grófnő sápadtan, magánkívül ugrott fel, keze ökölbe szorult. Paul ellenben nyugodt maradt.

— Természetesen bizonyítékkal is szolgálhatok.

A grófnő félig holtan hullott a karosszékébe. Zúgó aggyal hallgatta a fülébe súgott szavakat.

— Te délután öt óra felé szoktál Thiermanhoz felosonni. Menj hozzá holnap kivételesen már fél négykor. Azt hiszem, nagy meglepetésben lesz részed!

És választ sem várva, fogta a kalapját és távozott.

IV.

AZ ELŐSZOBA CSENGŐJE olyan váratlan hevességgel szólalt meg, hogy Thierman megrezzent és gyors mozdulattal az asztal fiókjába söpörte az előtte fekvő rajzokat. A csengő kíméletlenül, sürgetve szólt. Valakinek nagyon sürgős lehetett az ajtónyitás.

Thierman már sok mindent megszokott az utóbbi napokban, semmitől sem lepődött meg túlságosan. De ez a brutális csengetés mégis felzaklatta. Az ilyen kényes állásban sohasem le-

het tudni, mikor következik valami kellemetlen fordulat...

Az előszobába sietett és ajtót nyitott.

Két rémült szem, halálos félelemben remegő elegáns, fiatal szőke nő nézett rá. Ajka szinte elfehéredett, valamit dadogott, amit nem lehetett egészen megérteni. A borzalmak elől menekülő ember vad szabadulniakarásával lendült előre, már bent volt a hallban és gyorsan becsapta maga mögött az ajtót.

Csak most tért kissé magához, mint egy mély ájulásból. Kezét vadul kalapáló szívéhez szorította és egy székre roskadt. Még mindig nem tudott beszélni, a szája hangtalanul mozgott.

— Mi történt önnel, asszonyom? — kérdezte elképedve Thierman. Valami nagy tragédiát sejtett. Nyilvánvaló, hogy a nőt üldözik.

— Térjen magához! — mondotta és egy pohár vizet kínált.

— Bocsásson meg, uram — mondta még mindig elfulladva a szerencsétlen nő. — Rettenetes helyzetben vagyok. Az uram...

Felugrott és az előszoba ajtajához nyomva fülét, hallgatódzott. Az arca halálsápadt volt.

— Elvesztem! Biztosan meglátott!... — mormolta halkan.

És hirtelen sírógörcsöt kapott.

— Mentsen meg! Mentsen meg! — zokogta kezét tördelve.

— De mitől? Ki elől? — kérdezte Thierman egyre fokozódó megdöbbenéssel.

— A barátom — gyónta a nő — itt lakik ebben a házban... Hozzá akartam menni és a férjem meglesett. Egészen bizonyos, hogy meglátott. Menekülnöm kellett. Találomra csengettem be önhöz. Az Isten szerelmére kérem, rejtsen el. A férjemnél revolver van. Őrülten féltékeny. Ha most találkozik velem, irgalom nélkül lelő!

A boldogtalan nő hideglelősen didergett. Fogai összeverődtek a rémülettől. Thierman őszintén megsajnálta.

A vérbeli gavallér lovagiasságával igyekezett segíteni a boldogtalanon.

— Jöjjön a szobámba, asszonyom... Ott megvárhatja a zivatar elvonulását!

Bementek. A nő olyan gyenge volt, hogy Thiermannak támogatnia kellett, nehogy összeroskadjon.

— Végtelenül szégyenlem magam, — mentegetődzött halálos zavarban — ön bizonyára nagyon elvetemült teremtésnek tart most engem. Pedig ha tudná, micsoda pokol az életem. Az uram, akit sohasem szerettem, nem akar válni, erőszakkal tart hatalmában, kínoz, ver. Ah, erről iszonyat beszélni!

Elfödte szemét, mint aki nem akarja látni az eléje tóduló rémeket.

— Kérem... kérem... ne haragudjon rám! — mondotta ismét és könyörögve tette össze kezét. — Bizonyára zavartam a munkájában...

Az íróasztalra mutatott, amelynek rendetlenségén látszott, hogy ott most munka folyt.

— Nem baj, majd később folytatom! — válaszolta udvariasan Thierman.

E pillanatban ismét csengettek.

A nő megrezzent.

— A férjem! — sikoltotta és görcsösen meggörbült ujjait ajkára tapasztotta, mintha vissza akarná fojtani a hangját, nehogy odakint meghallják. — Elvesztem, — súgta süket hangon — úgylátszik, meglátta, mikor ide menekültem.

A csengő ismét berregett. Thierman felállt.

— Csillapodjon! — mondotta. — Meg fogom védelmezni! Maradjon csendben addig!

A hallba sietett és ajtót nyitott.

A küszöbön felindult, szakállas férfi állt.

— Uram, — mondotta alig leplezett dühvel — Kreysler vagyok, a férj, a feleségemet keresem!

— Ön részeg vagy őrült! — válaszolta Thierman erélyesen. — Sohasem láttam és nem ismerem a feleségét.

Ez az energikus hang kissé kijózanitotta a férfit, aki félszeg zavarral nézett körül.

— Bocsásson meg, — mondotta — valóban nem lenne csoda, ha megőrülnék! Világosan láttam, hogy a feleségem ebbe a házba jött és felszökött a lépcsőkön... De úgylátszik, észrevette, hogy követem és bemenekült az egyik lakásba. Már minden lakásba becsöngettem

ezen az emeleten... Sehol sem volt. Mégis itt kell lennie!

Olyan mozdulatot tett, mintha beljebb akarna menni, de Thierman útját állta.

— Ez az én magánlakásom — kiáltotta. — Megtiltom, hogy bemenjen. Ha ez nem tetszik önnek, kérjen rendőri segítséget. Ugy látszik, elfelejtette lakásom ajtaján megnézni a névjegyemet. Thierman vezérkari őrnagy vagyok. Hozzám nem lehet ki- és besétálni, mint egy vásárcsarnokba!

A szakállas férfi, úgylátszik, végleg kijózanodott.

— Igen... természetesen, — mormogta — csakugyan nem valószínű, hogy idejött. Egy őrnagy, ugyebár kérem, az gentleman, nem nyujt segédkezet törvényben tiltott dolgokhoz...

Mentegetődzve kifelé hátrált, de közben szimatolt, körülnézett, szeméből gyanakvás látszott.

Ez most idetelepszik és leselkedni fog! — gondolta mérgesen az őrnagy.

A férfi végre távozott. Thierman visszatért a szobába.

A szegény asszony inkább holt volt, mint eleven. Az ajtó mellett állt, mint aki hallgatódzott.

— Köszönöm, nagyon köszönöm! — kiáltotta és megragadta Thierman kezét, mintha meg akarta volna csókolni. Az őrnagy elhárította ezt a kísérletet.

— Mindenesetre várnia kell még egy ideig! — mondotta rosszkedvűen. — Lehet, hogy a férje leselkedik. Majd kinézek a lépcsőházba.

Leült és cigarettára gyujtott. Az asszonyon úgy látszott, mintha csak most tört volna ki a visszafojtott idegroham. Minden izében remegett a kiállott izgalmaktól és hirtelen rosszullét fogta el. Thierman ijedten dobta el cigarettáját és karjába kapta az elszédült nőt. A diványig támogatta, ahol az alélt nő élettelenül leroskadt. Az őrnagy kétségbe volt esve. Arra gondolt, hogy orvosért telefonál. De micsoda botrány kerekedhetik ebből!...

Kölnivízzel dörzsölte az ájult homlokát, akinek közben meglehetősen szétzilálta a haját, ruhája meggyűrődött.

— Asszonyom, az Isten szerelméért térjen magához! — könyörgött.

A könyörgés általában naiv gyógyszer, de amikor csak idegrohamról van szó, mégis lehet hatása. A lehunyt szemei lassan kinyíltak és révetegen néztek körül. Az ajka megmozdult, érthetetlenül mormogott valamit.

— Mit mond? — kérdezte Thierman és egészen közel hajtotta fejét, hogy megértse.

Ebben a pillanatban szörnyű dolog történt.

A szoba ajtaja vad erővel felpattant és haragtól, kétségbeeséstől, méltatlankodástól lángolva, Agáta rontott a szobába. Néki nem kellett csengetnie. Már régóta retiküljében hordta az előszoba kulcsának mását...

— Nyomorult áruló! — sikoltozta magánkívül.

Thierman majdnem hanyattvágódott. Teljesen elvesztette lélekjelenlétét. Nem, erre valóban nem volt elkészülve. Agáta rendszerint csak öt után szokott feljönni hozzá, hiszen tudta, hogy ebben az időben ő még dolgozik. És most még négy óra sincsen...

Valahogyan mégis erőt vett magán és a szinte őrjöngő Agátához lépett.

— Kérlek, csillapodj, mindent megmagyarázok...

— Mit akarsz megmagyarázni? Van szemem, mindent látok. Ez hát az a nagy munka, amely leköti minden percedet, amely miatt egyre halasztottad a házasságkötést... Oh, micsoda szégyen, milyen szemérmetlen, galád hazugság volt minden szavad!

Ez a borzalmas jelenet, úgylátszik, felrázta ideges ernyedtségéből a kereveten fekvő szőke nőt, aki ijedt és heves mozdulattal fordult Agátához.

— Asszonyom, — mondotta — esküszöm, hogy félreérti a helyzetet. Én ezt az urat nem is ismerem... Véletlen szerencsétlenség hozott ide...

— Hogyan? Hát mind a ketten őrültnek néznek engem? Gyermekmesékkel akarnak traktálni? Takarodjon innen... aljas perszóna!

Felkapott egy poharat és teljes erővel a szőke nő felé vágta, aki szerencsésen kikerülte

a végzetes csapást és ijedten menekült az ajtó felé.

Thierman magánkívül ragadta meg Agáta kezét, valósággal dulakodott vele.

— Elég volt! Megőrültél? Miért nem hallgatsz rám? Megtiltom, hogy ilyen botrányt rendezz! Hogy így viselkedj!

— Még véded is? Véded a szeretődet? — őrjöngött Agáta.

— Ismétlem, én ezt a hölgyet nem ismerem. Alig néhány perc előtt láttam először életemben...

Meglepetten hallgatott el. Észrevette, hogy a vendége eltünt.

— Oh, a boldogtalan! — kiáltotta rémülten. — A vesztébe rohant, talán a halálba! És mindezt miattad, aki, úgylátszik, teljesen elvesztetted az eszedet!

Kisietett a szobából és izgatottan nézett körül a lépcsőházban. De már ott senkit sem látott.

Kissé megkönnyebbülten tért vissza a szobába, ahol Agátát könnyei között felolvadva, ideggörcsök között találta.

— Kedvesem, — mondotta — remélem, már lecsillapodtál és lehet veled okosan beszélni?

Agátához lépett, gyengéden meg akarta simogatni, de a grófnő váratlan hevességgel taszította el a karját.

— Hagyj! Ne nyulj hozzám! Nem akarok többé tudni rólad!

Nincs gyötrelmesebb dolog a világon, mint

mikor az embernek igaza van és képtelen védekezni az alaptalan gyanu ellen. Thierman mélyen meg volt bántva, sértette ez a konok makacsság. Érezte, hogy türelme elhagyja és kirobban belőle a düh. Amikor az embernek elfogynak az érvei és torkába fojtják a józan magyarázatot, rendszerint tettlegességre vetemedik. Egy pillanatig úgy látszott, mintha meg akarná ragadni Agáta karját, hogy alaposan megrázza a toporzékoló kis teremtést. De a végső mozdulat mégis elmaradt.

— A kutyafáját! Őrült vagy! Őrült! — kiáltotta Thierman. Felrántotta az erkélyajtót és kirohant az erkélyre. Mélyet lélekzett. Gondolta, hogy majd így lecsillapodik. Odabent vagy gutaütést kapott volna mérgében, vagy valami jóvátehetetlen brutalitásra ragadtatta volna magát Agátával szemben.

Így állt néhány percig hátratett kezekkel az ajtónak támaszkodva és az utcát bámulva, anélkül, hogy bármit is látott volna. Sokkal izgatottabb volt, semhogy öntudatra tudta volna emelni agyában az előtte gomolygó képeket. Várta, hogy Agáta meggondolja magát. Lecsillapodik, utána jön.

Bent a szobában gyanus csend. Mintha elcsittult volna az asszony jajveszékelő sírása. Thierman megfordult. Az üvegajtón keresztül semmitsem látott.

Megrémült. Csak nem követett el Agáta valami végzetes ostobaságot?...

Idegesen nyitotta ki az ajtót és a szobába lépett. A szoba üres volt.

— Agáta! — kiáltotta ijedten. — Agáta!

Kinézett a hallba. Sehol senki. Visszarohant a szobába. Az íróasztalon egy noteszből kitépett lapot pillantott meg. Azon egyetlen kusza sor:

— Isten vele, örökre!

Thierman bosszúsan ajkába harapott.

— A legkiválóbb nő is kicsínyes és buta! — gondolta magában megvetően.

Belátta, hogy egyelőre kár volna erőltetni a dolgot. Néhány napi türelem, mely alatt ellobognak az első indulatok. Hosszú levelet fog írni Agátának, amelyben mindent kimagyaráz. Azt legalább végig fogja olvasni. Nem szakíthatja meg bosszantó, gúnyos és haragos megjegyzésekkel.

Thierman felindultan járt fel és alá.

— Mi az ördögnek van nékem ilyen izgalmakra szükségem! — mormogta magában. — Éppen most, mikor végtelenül fontos és kényes munkán dolgozom!

És elhatározta, hogy mindaddig feléje sem néz Agátának, ameddig munkáját teljesen be nem fejezi.

E pillanatban valósággal boldog volt, hogy van hová menekülnie: az íróasztalához. Milyen jó lesz beletemetkezni a tervrajzok labirintusába és mégegyszer átnézni a különböző számításokat.

Karosszékébe ült és kihúzta az íróasztal fiókját.

De ugyanakkor rémült hördüléssel szökött a magasba.

A fiók üres volt. A tervek eltüntek.

IV.

MINTHA HARANGJÁTÉKOT rendeztek volna, úgy szóltak különböző hangokon a telefocsengők a hadügyminisztérium palotájában. Brandt tábornok szobájában másodpercenkint más színű lámpácskák gyulladtak ki. A tábornokot a kaszinóból hivatták sürgősen hivatalába. Szobájában üveges szemmel, halottsápadtan Thierman őrnagy ült egy karosszékben. Brandt megrémült, mikor az élő emberroncsot megpillantotta.

— Őrnagy úr, mi történt? — kérdezte megdöbbenve.

— Négyszem között kell beszélnem a tábornok úrral!

Brandt egy intésére a szolgálattevő tiszt távozott.

Tulajdonképen már semmit sem kellett kérdeznie Brandtnak. Ami történt, annak az iszonyata rá volt írva Thierman arcára. Megragadta az őrnagy kezét.

— Ember, beszéljen... Az erődítmények tervei...

— Ellopták!...

Döbbenetes csend támadt. A tábornok lélektelenül bámult Thiermanra.

— Ez rettenetes! — mondotta.

— Tábornok úr! — válaszolta Thierman — tisztában vagyok azzal, hogy ez az én halálos ítéletem. De becsületesen, emelt fővel akarok távozni. Tiszti becsületszavamra jelentem ki, hogy teljesen ártatlan vagyok...

A tábornok toporzékolva csapott az asztalra.

— Mit gondol, ezzel el van intézve a dolog? Ha golyót röpít az agyába? Attól még nem térül meg a sok milliós kár, melyet az államnak egy új építkezés megkezdése jelentene. És egész stratégiánk az ellopott terveken épült fel. Az volt az alapja minden védő hadműveletünknek. És maga azt hiszi, hogy mindezt kiegyenlítheti egy revolvergolyóval? Ah nem, magára még szükségünk lesz ebben az ügyben, őrnagy úr!

Egészen szorosan az őrnagy mellé lépett és ellentmondást nem tűrő hangon kiáltott rá:

— Megparancsolom, hogy adja ide a revolverét!

Thierman kétségbeesett mozdulatot tett, mintha hátra akarna ugrani, hogy úgy rántsa ki a revolvert. De a tábornok megragadta a karját.

— Azt akarja, hogy becsengessem a tiszti őrséget és lefegyvereztessem? Jól tudja, hogy ez már elkerülhetetlenül maga után vonná az ön letartóztatását. Botrányt akar? Hogy min-

den nyilvánosságra jusson? Most még talán nem késő. Talán még segíthetünk a dolgon. Mikor történt a lopás?

— Ma délután! Talán másfél órával ezelőtt!

— Honnan tüntek el az iratok? A lakásáról?

— Igen. Az íróasztalom fiókjából, ahová ideiglenesen rejtettem őket, mert munka közben váratlanul megzavartak.

— Ki volt önnél utoljára?

Thierman megrezzent, mintha főbeütötték volna.

— Tábornok úr... — dadogta.

— Ki volt önnél? — ordította a tábornok.

— Egy nő! De ez lehetetlen, erről szó sem lehet...

— Ki volt az a nő? A nevét követelem!...

A sürgősséget jelző kék lámpácska gyulladt ki. A tábornok elkapta a lámpával kapcsolatos hallgató készüléket. Arcán a legnagyobb meglepetés tükröződött.

Egy gombot nyomott meg. A szolgálattevő kapitány belépett.

A tábornok néhány halk kérdést intézett hozzá, melyre a kapitány ugyancsak súgva válaszolt. A tábornok bocsánatkérő mozdulattal fordult Thierman felé.

— Sajnálom, őrnagy úr, a kapitány úr olyan fontos és sürgős ügyekről értesít, amelyek lehetetlenné teszik megbeszélésünk folytatását. Kérem, vonuljon a tiszt urak várószobájába. Schröder kapitány úr majd lesz szíves néhány

szolgálati ügyben önnek referálni, amelyekről később tárgyalni fogunk. Feltétlenül maradjon a minisztérium épületében, mert szükségem lesz néhány felvilágosításra!

Alig hagyta el a szobát Thierman őrnagy és Schröder kapitány, egy másik ajtó nyílt ki, amelyen Hermann rendőrfőnök lépett be. Ajkán mefisztói mosoly játszadozott.

— Érdekes híreim vannak! — mondotta — melyek, azt hiszem, a legnagyobb mértékben fogják érdekelni a tábornok urat! Mikor beszélt excellenciád legutoljára Thierman őrnaggyal?

— Ebben a pillanatban. Még itt van az épületben!

— Hm! Gondoltam! Valami baj van?

A tábornok meghökkenve nézett Hermannra.

— Mit tud ön erről, rendőrfőnök úr?

— Bizonyosat semmit, de sejtettem, hogy a dolgok megértek. Éreztem, hogy sürgős intézkedésre van szükség és nem jöttem egyedül... De méltóztassék megmondni, mi van Thiermannal?

— Éppen most jelentette, hogy a tervrajzok eltüntek!

Hermann bólintott.

— Én pedig szintén éppen most kaptam olyan értesítést, amely a legnagyobb mértékben megdöbbentett. De talán legjobb lesz, ha személyesen méltóztatik meghallgatni hírhozómat!

Kinyitotta a párnázott ajtót, amelyen, intésére, egy nő lépett be.

Teréz volt, Agáta komornája.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte a tábornok.

— Tábornok úr, — válaszolta Teréz — ma gyors egymásutánban olyan dolgok történtek a grófnő házában, melyek rendkívül gyanusak és melyeket sürgősen jelentenem kell...

— Beszéljen, kérem!

— A grófnőt tegnap délután felkereste Choisseul márki. A márki körülbelül félóráig maradt a grófnőnél és mikor elment, a grófnő rendkívül izgatottnak látszott. Ez a nyugtalansága később egyre növekedett. Szobájában egész éjszaka égett a villany, ma délelőtt szokása ellenére nem távozott el hazulról, az ebédhez alig nyult és délután már három után elsietett hazulról. Titokban követtem, láttam, hogy Thierman őrnagyhoz ment, ami annál meglepőbb volt, mert máskor csak öt óra után szokta meglátogatni. A grófnő nagyon ragaszkodik szokásaihoz. Mióta nála vagyok, ez volt az első eset, hogy lemondott ebédutáni alvásáról. Nyilvánvaló, hogy ez is összefüggött azzal a feltűnő nyugtalansággal, mely a márki látogatása óta gyötörte. A grófnő körülbelül másfél óra mulva tért haza. Teljesen fel volt dúlva, első pillantásra meg lehetett állapítani, hogy valami rendkívüli dolog történhetett vele. Alig lépett a lakásba, máris parancsot adott, hogy sürgősen csomagoljak. Ő maga is lázasan kapkodta ru-

háit, rémültnek és szórakozottnak látszott. Megkérdeztem, hogy hová utazik? Megütődve nézett rám, mint aki erre nem is gondolt és szórakozottan válaszolta, hogy talán Nizzába...

— Szóval Franciaországba? — kérdeztem naivságot tettetve.

Megrezzent és zavartan válaszolta, hogy nem biztos, lehet, hogy még meggondolja magát és inkább San-Remóba megy. Alig fogtunk a csomagoláshoz, a márki újra jelentkezett. Utiruhában volt. A grófnő kiüzente, hogy nem fogadhatja, nagyon rosszul érzi magát. A márki, aki a kis szalonban várakozott, erre azonnal távozott. Meg sem kérdezte, hogy mi baja van a grófnőnek, úgy, hogy rám azt a benyomást tette ez a jelenet, hogy az üzenet megbeszélt tolvajnyelv volt, amellyel a grófnő bizonyos dolog elintézését közölte a márkival...

— Most hol van a grófnő? — kiáltotta izgatottan a tábornok.

— A lakásán. Engem leküldött bizonyos bevásárlások elintézésére, mire autóba vágtam magam és ide siettem.

A tábornok homlokát verejték lepte ki.

— Szent Isten! Ha közben megszökött...

A rendőrfőnök fölényesen mosolygott.

— Legyen nyugodt, tábornok úr, már intézkedtem, hogy az embereim érte menjenek és előállítsák.

V.

THIERMAN apatikusan ült Schröder kapitány mellett. A derék kapitány már vagy húsz témát próbált elkezdeni, de legnagyobb megütközésére az őrnagy egyikre sem figyelt. Mikor a huszonegyedikkel próbálkozott, Thierman, akiről nyilvánvaló volt, hogy oda sem figyel, egyszerre csak felrezzent, mintha mély aléltságból tért volna magához és elkínzottan szólt Schröderre:

— Kérem, kapitány úr... ne beszélgessünk... nagyon fontos dolgokon kell gondolkoznom!

Schröder megrökönyödve hallgatott el. Csak most kezdte szimatolni, hogy valami baj van és ez a felfedezés megrémítette. Thiermant nemcsak mint feljebbvalóját tisztelte, hanem becsülte is, mint jó bajtársat és a tisztikar egyik legképzettebb tagját. Mi az ördög történhetett vele?

Természetesen nem mert kérdezősködni. Ő is cigarettára gyujtott. A kis társalgóban szinte elviselhetetlen volt a drámai feszültség, amely betöltötte a levegőt és borzalmas zivatar kitörését igérte.

A folyosón szünni nem akaró lótás-futás, kardcsörtetés, dobpergés, kürtjelek, melyekkel a legmagasabb rangú tiszteket szokták fogadni.

Egy óra telhetett el. Thierman úgy érezte,

hogy megőszült és megöregedett. Kimondhatatlanul fáradt volt. Céltalannak érezte egész életét. Zátonyra futott. Csorba esett tiszti becsületén. Eltüntek a titkos tervrajzok és egy nő kezén tüntek el. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy a tettes csakis az ismeretlen asszony lehetett, aki védelmét kérte. De ki fogja elhinni ezt a fantasztikus históriát?

Frey őrnagy jelent meg az ajtóban.

— Thierman őrnagy úr... a tábornok úr hivatja!

— Tehát már hivatalos kihallgatás! — gondolta Thierman keserűen.

De arra, ami eléje tárult, mégsem számított. A tábornok szobája előtt kettős őrség feltűzött szuronnyal és mikor a szobába lépett, Brandt tábornok mellett megpillantotta Elbert ezredes hadbírót, gróf Lehmant, a katonai ügyészség vezetőjét, Hermannt, a titkos rendőrség főnökét...

— Elvesztem, fogoly vagyok! — rémült meg Thierman és megtántorodott.

— Szedje össze magát, Thierman! — szólt rá a tábornok. — Ön férfi és tiszt. Talán sikerül még jóvátennünk a történteket. Ehhez azonban az kell, hogy a legkíméletlenebb őszinteséggel, mindenkire való tekintet nélkül válaszoljon kérdéseinkre. Mi történt ma délután a lakásán délután fél négy és négy óra között ön és Paulheim Agáta grófnő között?

Thierman arca eltorzult a lelki gyötrelemtől.

— Összevesztünk!... — mondotta rekedten.

— Úgy? És miért?

— Mikor a grófnő a szobámba lépett, egy idegen nőt talált ott...

A tisztek egymásra néztek.

— Örnagy úr, — csattant gúnyosan a tábornok hangja — ön háremet tart a lakásán? Nem gondolja, hogy ez tiszthez méltatlan viselkedés?

— Az a nő véletlen került hozzám. Becsöngetett. Halálos rémületet színlelve azt állította, hogy a férje üldözi és védelmemet kérte. Mikor a szobámba lépett, összeroskadt és sírógörcsöket kapott. És csakugyan, alig tartózkodott nálam néhány percig, becsöngetett a férj is. Az előszobában fogadtam... És ezt a néhány percet használhatta ki az idegen nő arra, hogy kilopja a fiókomból a terveket... Ez most már egészen világos előttem. Tervszerű, ravasz komédia volt, trükk, amelybe az én helyemen mindenki más is beleesett volna...

— Miért volt nyitva az asztal fiókja?

— Mikor a nő csengetett, éppen dolgoztam. A rajzokat sietve besöpörtem a fiókba. Ez is inkább ösztönös mozdulat volt, felesleges elővigyázat, hiszen eszem ágában sem volt bárkit is fogadni...

— És néhány perc mulva mégis fogadta a grófnőt is!

— Erre sem számítottam. A grófnő nyilván leselkedett utánam. Féltékeny volt. Látta, hogy

idegen nő jön a lakásomra és meg akart lepni bennünket.

Elhallgatott. Az imént még sápadt arca vér-vörös lett. A tábornok kíméletlenül csapott le.

— Folytassa, őrnagy úr! Mi történt azután?

— Az ismeretlen asszony, akinek akkor már nyilván táskájában voltak az ellopott rajzok, sietve távozott. A grófnő idegrohamokat kapott. Nem tudtam lecsillapítani. Nagyon kínos féltékenységi jelenet robbant ki közöttünk, amely a grófnő sértődött távozásával végződött.

— Szóval kizártnak tartja, hogy a terveket a a grófnő vitte el?

— Igen.

— Ön mindvégig együtt volt a grófnővel a szobában?

— Igen.

— Bizonyos ez? Jól emlékszik?

— Igen.

— Különös. Hogy lehetséges akkor, hogy a grófnő mégis írásban búcsúzott öntől?

És a tábornok Thierman elé tolta a kis papírszeletet, melyre Agáta azt írta: Isten vele, örökre!

Thierman úgy érezte, hogy kiszáll belőle a lélek. Elzöldült, remegett, mint a hideglelős. Érezte, hogy végzetes és jóvátehetetlen ostobaságot követett el. Hiszen valóban eszébe jutott az imént, hogy az összeveszés hevében kirohant az erkélyre és néhány percig ott maradt, de szándékosan nem említette ezt az epizódot. Annyira meg volt győződve lelke mélyén Agáta ártatlan-

ságáról, hogy nem akarta az ellene irányuló gyanut ennek az elmondásával alátámasztani.

— Miért hallgat, őrnagy úr? — hangzott ismét a tábornok hangja. — Csodálkozik, hogy ez a kis írás kezünkbe jutott? Pedig nagyon természetesnek kellene tartania, hogy a legsürgősebben lefolytattuk lakásán a szükséges kutatásokat. Úgy látszik, mégsem minden úgy történt, amint azt ön nekünk elmesélte... Majd nyomban megpróbáljuk felfrissíteni emlékezőtehetségét!

E szavak után az egyik szolgálattevő tiszthez fordult.

— Vezessék be Paulheim grófnőt!

— Óh! — Thierman borzadva kiáltott fel. Erre a találkozásra nem volt elkészülve. A következő percben már belépett a grófnő a tiszt társaságában. Noha erősen sápadt volt, mégis a magatartása, hangja csupa önérzet és tiltakozás volt.

— Tábornok úr — mondotta — nem tudom, mit jelent ez? Mióta szokás Németországban ártatlan nőket páncélos autókban elhurcolni lakásukról?

— Grófnő — válaszolta a tábornok — hagyjuk az önérzetes hangot, amely egyáltalában nem téveszt meg bennünket.

— De hát mit jelent mind ez? Mit követtem el? Mi jogon teszik ezt velem?

A tábornok füle mellett bocsátotta el a kérdéseket. Thiermanra mutatott.

— Ismeri grófnő ezt az urat?

Agáta csak most vette észre a kissé háttérben álló őrnagyot. Szemébe könnyek szöktek a szégyentől és fájdalomtól.

— Igen. Ismerem. Thierman őrnagy.

— Ön ma délután az őrnagy lakásán járt. Ahol egyébként már máskor is megfordult...

— Tiltakozom...

— Ehhez nincs joga. Ön most a hadbíróság előtt áll.

— Miért? Mivel vádolnak?

— Hogy ma délután az őrnagy íróasztalából kilopta az új német erődítmények terveit.

— Hazugság! — kiáltotta elszörnyedve a grófnő. Azután vad haraggal fordult Thierman felé:

— Ön állítja ezt? Így akar bosszút állni rajtam, amiért elhagytam?

— Csillapodjon grófnő! Az őrnagy úr gavallérosan tagadja az ön bűnösségét.

Mi azonban kevésbé vagyunk jóhiszeműek, mint ő. Néhány kérdésem lesz. Legyen szíves azokra válaszolni. Ön ismeri Choisseul Paul márkit?

— Természetesen. A sógorom.

— A márki az utóbbi napokban megfordult az ön lakásán.

— Rokonom, tehát természetes, hogy berlini útjával kapcsolatban felkeresett.

— Van önnek tudomása arról, hogy ki ez a Choisseul márki? Hogy mi a foglalkozása?

— Tudtommal tőkepénzes...

— Nem egészen, grófnő. A márki az általunk nyilvántartott francia kémek közé tartozik és az a gyanu merült fel, hogy ön vele együtt dolgozik.

Ez a váratlan és rettenetes vád bombaként hatott.

— Ez őrület! — kiáltotta a grófnő. — Agyrém! Hazugság!

— Csillapodjon! Az ilyen műindulatrohamok nem tévesztenek meg bennünket. Majd mingyárt felsorakoztatjuk bizonyítékainkat. Önt a kiküldött katonai detektívek éppen szökési kísérlete közben érték tetten!

— Nem szökni akartam, csak elutazni. Felejteni akartam a csalódásomat...

— Különös. És ez éppen ma jutott eszébe? Mégegyszer felszólítom Paulheim Agáta grófnő: bevallja, hogy a terveket ön lopta el?

— Tagadom!...

— Akkor hát ide nézzen! — kiáltotta drámai hangon a tábornok és a mellette fekvő irattáskából egyszerre kimarkolta az ellopott rajzokat és a grófnő elé tartotta. — Megismeri a rajzokat? Thierman őrnagy tervei. Az ön lakásán találták félórával ezelőtt a detektivek!

Az őrnagy, aki eddig dermedten állt, iszonyodva bördült fel. Megfeledkezett arról, hogy hadbíróság előtt áll, a grófnő elé ugrott és magánkívül kiáltotta: Agáta, az Isten szerelmére... hogyan tehetted ezt?

A grófnő olyan volt, mint a tébolyult. Mintha megzavarodott volna, mereven bámult az eléje tartott rajzokra és egyre csak azt ismételte:

— Nem... ez nem lehet... lehetetlen!

A tábornok felállt:

— A törvény nevében! Thierman Rudolf őrnagyot és Paulheim Agáta grófnőt idegen állam javára történt kémkedés gyanuja miatt letartóztatásba helyezzük!

A fegyveres őrök előre léptek és közre fogták a vádlottakat

V.

VANNAK CSAPÁSOK, amelyek alatt a legacélosabb idegek is összeroppannak. Egy órával letartóztatása után sürgősen hivatni kellett a fogház orvosát Thierman őrnagyhoz. A brómcseppek és a morfiuminjekció után kissé megnyugodott, már nem ordítozott és dühöngött. Úgy látszott, hogy a szerencsétlen ember megőrült. Túlságosan váratlanul és halmozva érték a borzalmas meglepetések. Kémkedéssel gyanusítják. A legsúlyosabb, legaljasabb bűncselekmény, melyet katonatiszt elkövethet. Az a tény, hogy Brandt tábornok az ő letartóztatását is elrendelte, kétségtelenné tette, hogy őt is felelőssé akarják tenni az eseményekért. Legalább is súlyos mulasztással vádolják. És mégsem ez fájt Thiermannak a legjobban. Ártatlanságának tudata talán még elég lelki erőt adott volna neki,

De annál kegyetlenebbül érintette, hogy ennyire csalódhatott Agátában, akinek bűnösségében nem kételkedhetett, hiszen lakásán találták meg az ellopott terveket. És ebben a nőben bízott! Néki ajándékozta legforróbb érzéseit. Mindazt a sok lelki szépséget, amelyet a férfi csak egyetlen számára gyűjt egész életében.

Thiermannak már szinte minden mindegy volt. A legnagyobb fájdalmak eltompítják az embert. Lesújtva és reménytelenül várta, hogy mi történhet még? Egy emelettel feljebb a fogház egy másik zárkájában Agáta grófnő ült. Nem sírt, nem rendezett hisztériás jeleneteket. Mindaz, ami körülötte történt, olyan fantasztikusnak és hihetetlennek tűnt fel előtte, hogy voltak pillanatok, mikor kételkedett, hogy mindez igaz és csakugyan megtörténhetett. De a cella könyörtelen ridegsége, a rázárt vasajtó nem hagyhatták kétségben. Megpróbált nyugodtan gondolkozni, de lehetetlen volt valami elfogadható magyarázatot, egy kis világosságot találnia ebben a káoszban. Hogyan kerültek a tervrajzok a lakására? Ki vihette oda? Erre képtelen volt válaszolni. Valami gonosz végzet, megfoghatatlan varázslat áldozata lett ő is és . . . Thierman is! E pillanatban ez volt az egyetlen amiben bizonyos volt. Thierman is ártatlan. Még idegeiben borzongott a szörnyű kép, az őrnagy eltorzult arca, ahogyan ott állt a bíróság előtt és fülében csengett a kétségbeesett hang, amely kiüvöltött belőle, mikor a tábornok felmutatta a

lakásán talált terveket és szemébe vágta neki — Agátának — hogy kémnő! Így — ilyen sebzetten és kétségbeesetten — csak az sikolthat fel, aki szeret és félt valakit! Mennyire szeretett volna Thiermanhoz rohanni és könyörögni néki, hogy ne higyje el, amivel vádolják, mert ártatlan, hiszen inkább ezerszer meghalna, semhogy ezt a szörnyűséget elkövesse!

Most már alig várta, hogy ismét szembesítsék Thiermannal. Olyan rettenetes volt a csapás, amely érte, hogy szinte reménytelennek látta a további küzdelmet és nem bánta, akármi történik is vele. Csak Thierman bocsásson meg neki, ő ne kételkedjen az ártatlanságában. Érezte, hogy felelős a férfi szerencsétlenségéért, hogy Thierman szerelmükért fizet!

*

Az országúton szinte röpülni látszott az autó. Mintha egy pokoli verseny finisét akarta volna lefutni Choisseul, egyre nagyobb sebességre kapcsolta a motort. Valósággal a kormánykerékre dőlt, megfeszítve figyelte az utat. Tudta, hogy üldözik. Már napok óta észrevette, hogy figyelik. Gyanus alakokat látott őgyelegni a Kaiser Alléen lévő bérpalota körül. De ők mindenre számítottak. Lulu már kora délután a külváros egyik néptelen, előre megbeszélt utcájában várta Pault az autóval.

Lulu ragyogott az örömtől. A siker teljes volt és büszke lehetett arra, hogy a zseniális tervet

elejétől végig ő építette fel. Különösen a végső trükk... az valóban remek volt!

Mosolyogva nézte Paul rettentő erőfeszítését, ahogyan egyre fokozta a kocsi sebességét.

— Gyerek! — mondotta szelid gúnnyal. — Mit rohansz? Még valami baj éri a kocsit! Hiszen legfeljebb öt órán belül elérjük a határt és addig lehetetlen, hogy ránk terelődjön a lopás gyanuja.

És megint nevetnie kellett, hogy milyen remek gondolat volt Choisseul búcsúlátogatása a grófnőnél. Amikor a kis szalónban az egyik kárpitozott szék vánkosa mögé csúsztatta az ellopott terveket, amelyekre nekik már semmi szükségük nem volt, hiszen Paul azokat pillanatok alatt lefényképezte és a fényképek már itt vannak náluk az autóban, biztos helyen elrejtve. Lulu büszke volt arra, hogy ezúttal igazán mindenre gondolt. Mérnöki pontossággal számította ki, hogy mialatt az álszakállt öltött és férjnek maszkirozott Paul az őrnaggyal a hallban vítatkozik, neki bőven van ideje ellopni a rajzokat. Azután még csak egy kicsit kellett húzni az időt. Ameddig a grófnő megérkezik. Csak az volt a fontos, hogy a grófnő legyen az őrnagy utolsó látogatója. Akkor feltétlenül ráirányul a gyanú. Lulu gyakorlott kémnő volt, tudta, hogy a bizalmas feladatokat végző tisztek barátnőit a legébereb-ben figyelik. Most még csak a gyanút kellett alátámasztani. Ezért vette rá Pault, hogy az eredeti rajzokat csempéssze Agáta lakására. Ameddig a

grófnő tisztára mosakszik, ők egérutat nyernek és túl lesznek a határon...

Paul el volt ragadtatva. Nem győzte bámulni Lulu eszét. De még nem volt meg benne a kalandorok hidegvére és kétségbeesett erővel igyekezett minél előbb elhagyni Németországot. Minden idegében érezte, hogy rádión, telefonon, sürgönydróton rohan utánuk az elfogatóparancs... De az országút csendes volt. Békés parasztemberek tolták riadtan és káromkodva félre szekereiket az útról, mikor a veszettül tülkölő, száguldó autót megpillantották. Elröpültek néhány autó és motorkerékpár mellett, eltapostak egy kutyát és elsodortak egy liba nyájat...

Ebben a veszett rohanásban megsüketül az ember. A motor süvitett, a levegő szélorkánná változott. Ilyenkor megszűnik az idő és tér fogalma, az őrület különös faja hatalmasodik el az emberen, a gyönyör egy részeg változata, mikor a megmámorosodott ember beleszédül a száguldás pokoli ritmusába, elveszti józan eszét, nem törődik veszéllyel, egyetlen vágy korbácsolja: előre!

Hajrá!..

Hiába zúgnak utánuk páncélos rendőrautók, ezt a tempót nem lehet elérni! Paul mámoros volt a gyönyörűségtől. A sebességmérő százhúsz kilométert mutatott. Hurráh! Nincs megállás! Valami boldogító jó várja őket az út végén... A nagy feladatot megoldotta, ami még jön, csupa siker, mosoly, pihenés...

Lulu összeszorított ajakkal kissé sápadtan ült Paul mellett. Szíve hevesen vert. Minthogy nem ő vezette a kocsit, jobban fel tudta fogni a halálos veszedelmet, amelyben forogtak. De azt is tudta, hogy nem szabad lassúbb tempót parancsolnia. Hátha már csakugyan üldözik őket...

És sohasem szerette még olyan őszintén és szenvedélyesen Pault, mint ebben a pillanatban. A halál közelében az életösztön százszoros erővel lobog fel, felkápráztatja minden tüzét és színességét. Vannak emberek, akik a csók mézét nem is tudják máskor élvezni, csak a veszély perceiben. Földöntúli gyönyör volt így együtt rohanni azzal a férfivel, akit szeretett és aki szerette. És akihez egy közös vakmerő kaland minden félelmes szépsége fűzte. Paul most őt szökteti meg és viszi a biztos menedék felé...

Százhúszonöt kilométer! A sebességmérő mutatója idegesen remegett.

Ekkor Lulu hirtelen felsikoltott.

Paul nem hallotta ezt, a süvöltő gép elnyelt minden hangot. Lulu erejének teljes megfeszítésével felkapaszkodott ülésén, ami szinte emberfeletti feladat ilyen szörnyű rohanás közben. Valósággal rázuhant Paul vállára és a fülébe harsogta:

— Repülők!...

Paul egy pillantást vetett a magasba és a gép félelmes vargabetűt ugrott, amint keze pillanatra megingott a kormányon.

A magasban négy katonai repülőgép kerin-

gett. Nyilvánvaló volt, hogy az ő üldözésükre jöttek. Rajvonalba fejlődve keringtek felettük és az egyik egészen alacsonyra ereszkedett, mintha leszállásra alkalmas helyet keresett volna.

— Az erdőbe! — kiáltotta Lulu és kinyujtott kezével az országutat határoló mező tulsó oldalán húzódó erdőre mutatott.

Paul megértette. Ez az egyetlen menekülési mód. Ha sikerül idejében elérniök az erdőt, ahová a repülők nem követhetik.

Habozás nélkül nekikanyarodott a rétnek. A gép ugrálva, zihálva bukdácsolt a rögökön, gödrökön...

A repülőgépek úgy csaptak le a magasból, mint a ragadozó madarak.

Abban a pillanatban, mikor az első földre ért, fehér füstfelleg csapott ki oldalából.

Az autó teteje megkoppant. Golyók fütyültek el mellettük.

Gépfegyverrel lőttek utánuk.

Lulu az autó padlójára kuporgott. Paul is igyekezett minél kisebbre görnyedni.

Hirtelen irtózatos robbanás reszketette meg a levegőt.

— Bombát vetettek! — rémült át mindkettőjük agyán.

És ugyanabban a pillanatban az autó nagyot ugrott, mint egy megsebzett fenevad.

— Átlőtték a pneumatikot! — ordította Paul. — Elvesztünk!

Lefékezett. A kocsi megállt.

Most már csak a futásban reménykedhettek. Szerencséjükre az erdő már egészen közel volt. A kétségbeesés elszántságával iramodtak arra.

Mögöttük szüntelenül kattogott a gépfegyver. Lihegve, verejtékezve érték el az első fákat. De nem lehetett fellélegzeni, örülni. Hiszen tudták, hogy még korántsem menekültek meg.

Fejük felett két repülőgép keringett. Azok most azt kémlelik, hogy az erdő melyik részén fognak ismét előtűnni.

A másik két gép leszállt. Annak a személyzete rajvonalba fejlődve indul az erdő felé.

Reménytelen helyzet.

Riadtan és megzavarodva néztek körül, hová rejtőzzenek?

Vizesárkok és egy összeomlott kőbánya kínáltak fedezéket.

Hasoncsúszva ereszkedtek le az egyik mély szakadékba. Átölelkezve lapultak a fal mellé. A távolból már hallatszott az üldözők közeledő lépése, amint a szétrugott kövek ropogtak a kemény cipőtalpak alatt.

Paul lélektelenül nézett körül. Ha egy barlang nyílása lenne a sziklafalnak, amelybe behúzódhatnának!

De sehol semmi rejtekhely. Tisztára kelepcébe estek. Mind a ketten tudták, hogy elvesztek.

A szikla tetején sisakos fejek jelentek meg.

— Ott vannak! — ordította egy hang.

Puskalövések villogtak a napfényben.

— Fel a kezekkel!...

Esztelenség lett volna minden további ellenállás.

Két katona már óvatosan lefelé ereszkedett a meglehetősen meredek sziklafalon.

— Előre! — mordultak keményen a boldogtalanokra, akik a rémülettől még mindig bénultan lapultak a sziklafalhoz. Mintha csodát vártak volna, amely még megmentheti őket.

Néhány perc mulva megkötözve vonszolták őket ki a tárnából.

Mikor kiértek az erdőből, megpillantották autójukat, amely valósággal darabokra szedve hevert a földön. Egy hadnagy és két katona vésőkkel, kalapáccsal hasogatták darabra, feltépték az ülés párnáit, szétbontották a falait. Az ellopott tervek fényképei már ott voltak a gúnyosan mosolyogó tiszt kezei között.

Paul és Lulu már egészen fásultan fogadták ezt az újabb szerencsétlenséget. Ez a tét elveszett. Legalább kétesztendei fegyház vár mindegyikükre . .

*

A többi drámai gyorsasággal pergett le. Estére már ott álltak Brandt tábornok előtt.

Meg sem kísérelték a tagadást. A bizonyítékokkal szemben ennek nem lett volna értelme. Thierman az első szembesitéskor azonnal felismerte Luluban ismeretlen délutáni látogatóját.

Paul úri módon viselkedett. Mikor látta, hogy amúgy sem kerülheti el sorsát, igyekezett mindent magára vállalni.

— Lulu ártatlan — mondotta. — A menyasszonyom, aki csak szerelemből követett Berlinbe és fogalma sem volt arról, hogy miért jöttem ide.

Brandt mosolygott.

— Hagyjuk a naiv meséket Choisseul úr! Lulu kisasszonyt már két esztendeje nyilvántartjuk a francia kémek jegyzékében. És különben is azzal a tettével, hogy segített önnek Thierman őrnagyot félrevezetni, bűnrészes lett. Bennünket sokkal jobban érdekel, hogy mi szerepe volt ebben a bűnügyben az ön sógornőjének? Válaszoljon őszintén: hogyan kerültek a Thierman-féle tervek a grófnő lakására?

— Paulheim grófnőnek sejtelme sem lehetett arról, hogy a rajzokat én rejtettem el lakásán!

— Ön?

— Igen. Mikor utoljára kerestem fel az elbúcsúzás ürügye alatt, felhasználtam azt a néhány pillanatot, ameddig a komorna a kis szalónban magamra hagyott és akkor rejtettem el azokat egy szék támlája mögé... Gondoltam, hogy a grófnő ártatlansága feltétlenül úgyis kiderül, viszont számomra halálosan fontos volt, hogy a gyanút rátereljem és egérutat nyerjek. Párizsból értesítettem volna tábornok urat, hogy sógornőm ártatlan...

Thiermant és a grófnőt még az éjszaka szabadon bocsátották. Fáradtan, elgyötört lélekkel és tépett idegekkel hagyták el az épületet. Brandt tábornok, aki legmélyebb sajnálkozását fejezte ki, két autót hozatott számukra.

Egyszerre léptek ki a kapun. De mikor a két autó előgördült és Thierman ránézett a grófnőre, Agáta mélységes megrendüléssel lépett hozzá.

— Bocsáss meg! — mondotta. — Igazságtalan voltam. De hiszen mind a ketten nagyon megszenvedtünk azért, ami történt!...

Az őrnagy könnyezve zárta karjába menyasszonyát és intett az egyik autónak, hogy nincsen rá szükség. Nekik kettőjüknek teljesen elég egy kocsi is!...

VÉGE.

Következő regényünk pénteken jelenik meg

A *Világvárosi Regények* következő száma *Gosztonyi Ádám* legújabb regényét hozza, melynek címe

HARC AZ ÁRNYÉKKAL.

Nem véletlen, hogy az író ismét amerikai témát választott, mert

GOSZTONYI ÁDÁM,

akinek regényei és szindarabjai angol nyelven is népszerűek, kitünően ismeri témájának a világát.

Aki a „Kezeket fel!", „Csók a hajón", vagy az író más regényét olvasta, az meg fogja venni a

HARC AZ ÁRNYÉKKAL

cimüt is, mert egészen bizonyos, hogy az olvasó élvezettel fogja követni a megvesztegetően szép és izgalmas, fordulataival magával ragadó történetet.

M.N.MUZE

133. számu keresztrejtvény

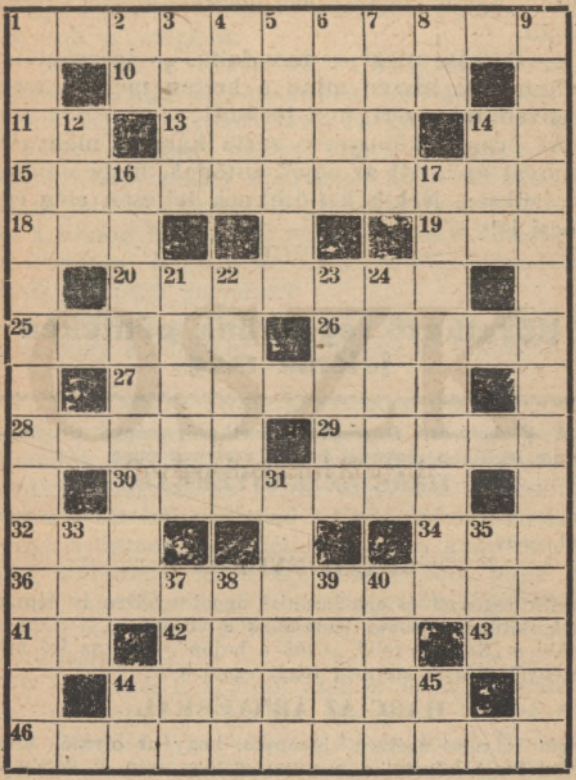

133. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Híres a hosszu hajáról
10. Vadállat
11. &
13. Papi jövedelem
14. Latin viszonyszó
15. Éremtan
18. Római szám: 551
19. . . .-Tin-Tin
20. Tanárok — tréfásan
25. Éj . . . . = éjjel
26. Angol pálinkaféle (két utolsó etü SH)
27. Tőke — más nyelven és fonetikusan
28. Át lehet venni
29. Filmszinésznő vezetékneve (keresztneve: Madge)
30. Augusztus 30.
32. Művészet — latinul
34. Győri sportegylet
36. Adj pénzt!
41. Német dátumrag
42. Apa — németül
43. Körülbelül — rövidítve
44. „. . . . . jöttem Caesart, nem dicsérni"
46. Folyton — folyvást

FÜGGŐLEGES:

1. Népdal kezdete
2. Olasz névelő
3. . . . .-puskás, ...-füles
4. Híres magyar festő
5. Disz — névelővel
6. Ez meg díszruha
7. Péter-Pálkor a gazda
8. N. D.
9. „Ugy gondoltam"
12. . . . az Óperecián
14. Ami — párja
16. Mi a szándékod?
17. Füzetlapok
21. Ami nem megy simán
22. Sütteti a bőrét a nappal
23. Tanácsolni — németül
24. Kráter löveli ki
31. Chamberlain keresztneve
33. A verssorok összecsengése
35. Cimzésrövidités
37. A meggyült seb ilyen
38. Sámuel
39. Csinos
40. Rubinstein hegedűművésznő keresztneve
44. Állóvíz
45. Római szám: 49.

A 132. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1 Good Templar. 10. Ordó, 11. Póla, 12. Ria, 13. Akó. 15. Gog, 16. LS, 17. Opera, 19. Ma, 20. Szinaja, 21. CV, 23. Po, 24. EEE. 26. Ora 23. Hoz, 29 Ismer, 30. Csákó, 31. Áte, 32. Ont, 34. Gem, 35. Ta, 38. Ra, 39 Haladás, 42. Ök, 44. Kalóz. 45. Ta. 46 Roh, 48. Kór, 49. Mar, 50. Épül, 52. Léha, 53. Sétahajózik.

Függőleges: 1. Gorlicei áttörés, 2. Oris, 3. Oda, 4. Do, 5. Eckener, 6. PP, 7. Lóg, 8. Alom, 9. Ragadozó madarak. 13. Adi, 14. Óra, 17. Ozd, 18. Ajz. 22. Vesta, 23. Poker. 25. Eme, 26. Oro, 27. Act, 28. Hág, 33 Nyalóka. 36. Vak, 37. Ház. 40. Lak, 41. Dór, 43. Kópé, 45. Tahi, 47. Hüt, 49. Méz, 51. La. 52. Ló.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László.

Az utolsó 25 szám a következő:

109. REJTŐ JENŐ: El a pokolból!
110. CSÖNDES GÉZA: 8000 pengő hozomány.
111. SZEREDI S. GUSZTÁV: Robbanás.
112. FORRÓ PÁL: A szörnyű felfedezés.
113. GÁRDOS FERENC: Leleplezve.
114. LELESZ BÉLA: Harmonika Jimmy.
115. POLGÁR REZSŐ: Az aranykezű bankár.
116. GÖRÖG LÁSZLÓ: Egy ember, aki nem mosolyog.
117. BARÓTI ZOLTÁN: A parkettáncos.
118. GOSZTONYI ÁDÁM: Életfogytiglan.
119. BIBÓ LAJOS: A halottak győznek.
120. KELEMEN KÁLMÁN: Az elveszett utas.
121. FORRÓ PÁL: Trópusi történet.
122. MAGYAR TIBOR: A lélekgyilkos.
123. NAGY KÁROLY: Aranybilincs.
124. CSÖNDES GÉZA: A hadizsákmány.
125. FARAGÓ SÁNDOR: A cárnő napernyője.
126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton.
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a háztetőn.
129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZY BÉLA: Bert és az ötlövetű.
131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A gazdag bankár.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Öltem.
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarcban.

OSZK
Országos Szechényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ОСКА